

The Loneliness of the Long-Distance Runner :

คุณค่าทางสังคมวิทยา

อุททอง ประสาทสนั่นวินิจฉัย

“การวิ่งชนะไม่มีความหมายใดๆ ต่อกู มัน [หมายถึงผู้อำนวยการสถาน
กักกัน] ต่างหากที่อยากชนะ และการชนะก็มีความหมายต่อมันแบบเดียวกัน
กับที่กูรู้สึก เวลาหยิบโปรแกรมแข่งมาขึ้นมา แล้วเลือกแท่งไม้ตัวที่กูไม่รู้จัก
ไม่เคยสนใจมาก่อนและไม่สนใจจะเห็น นี่แหละคือความหมายของการแข่ง
ชนะสำหรับมัน และกูจะแพ้ในการแข่งครั้งนี้ เพราะกูไม่ใช่ไม้แข่งและกูจะให้
มันได้รู้เสียบ้าง” (๑๒)^๑

The Loneliness of the Long-Distance Runner (LLDR) มีโครงเรื่อง
ใหญ่อยู่เพียงว่า สมิธถูกส่งตัวเข้าสถานกักกันเยาวชนแห่งหนึ่ง และได้รับคัดเลือกให้
เป็นตัวแทนเข้าชิงถ้วยรางวัลในการวิ่งแข่งทางไกลระหว่างสถานกักกันต่างๆ ในอังกฤษ
เขาพยายามวิ่งจนกลับมาถึงสนามแข่งเป็นคนแรก และท่ามกลางเสียงเชียร์นั่นเอง เขา
ก็ถ่วงลงข้างสนามแข่งและปฏิเสธที่จะวิ่งผ่านเส้นชัย

ด้วยความยาวเพียง ๔๒ หน้าหนังสือ
ขนาดกระเป๋า Alan Sillitoe ได้พาเราวิ่ง
ไปกับสมิธ - ไปยังโลกอีกโลกหนึ่งซึ่งต่าง
ไปจากวัฒนธรรมชนชั้นกลางที่ยึดครองสังคม
ความคิดคำนึงในขณะที่วิ่งของสมิธเป็นจุด

ฉากสะท้อนให้เห็นชีวิตของเด็กหนุ่มชนชั้น
ล่างโดยทั่วไป สมิธเติบโตในครอบครัวที่
ยากจน พ่อแม่ทะเลาะกันเสมอ ๆ แม่ชอบ
ไปหลับนอนกับชายอื่น ๆ ท่ามกลางเสียง
กราดเกรี้ยวและการขู่เข็ญของพ่อ ญาติพี่

น้องและเพื่อน ๆ ที่เขาชอบไปไหนมาไหนด้วยกัน มักจะเคยใช้ชีวิตส่วนหนึ่งในคุก หรืออย่างตึกสถานกักกันเขาวชน ต่อมาพ่อตายด้วยโรคมะเร็งในลำคอ ถ้าประกันชีวิตและเงินช่วยเหลือทำให้สมิธเกิดความเคยชินกับชีวิตที่สะดวกสบาย เมื่อเงินหมดและโอกาสเปิด เขาจึงหาเงินด้วยวิธีง่าย ๆ โดยการปั่นเข้าไปขโมยเชฟของคนทำขนมปังกับเพื่อนคู่หู แต่ถูกจับได้ เพื่อนได้รับการภาคทัณฑ์ ส่วนเขาถูกส่งตัวเข้าสถานกักกัน เมื่อสมิธได้รับเลือกเป็นนักวิ่งทางไกล เขาได้ใช้ออกาสดังกล่าวนี้ทำการตอบโต้ และท้าทายอำนาจเบ็ดเสร็จของนายจ้างอย่างองอาจ โดยการพยายามสร้างตัวเองให้เป็นความหวังที่สำคัญที่สุดของผู้บริหารสถานกักกัน แล้วพลิกความคาดหวังนั้นเสียเองในนาทีสุดท้าย

ด้วยภาษาแบบชนชั้นล่าง และด้วยวิธีการย้อนรำลึกหลัง ซิลลิโทย่อย ๆ แนะนำให้เรารู้จักกับ 'ชบด' ผู้สำนักคิดว่าวัฒนธรรมของตน ต่างไปจากโลกภายนอกของชนชั้นกลาง ผู้รักษากฎหมายรวมถึงผู้ที่ประพฤติตนในกรอบของกฎหมายคือ 'พวกมัน' ผู้เป็นศัตรู และไม่มีวันหันมาเป็นมิตรกันได้ ความซื่อสัตย์สำหรับเขาคือการเช่นฆ่าคู่ต่อสู้ให้วอดวายเมื่อมีโอกาส สิ่งที่มีความหมายในชีวิตคือเล่ห์เหลี่ยมกลโกง และตัวอย่าง

ของการ 'มีชีวิต' ได้แก่การวิ่งหนีตำรวจและการรักร้านต่าง ๆ เขาไม่รู้สึกรังเกียจหรืออับอาย แต่ถือว่าเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่เขาจำเป็นเช่นนั้น "หลังจากที่ทบทวนอย่างดีแล้ว ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้สำหรับคนที่เกิดและเติบโตเช่นนั้น [ที่จะทำตัวเป็นคนสุจริตและทำงานที่ได้เงินเพียงอาทิตย์ละ ๖ ปอนด์]" (๑๓)

แล้วทำไมเรื่องที่คุณส่งเสริม "ศีลธรรมเสื่อมโทรม" เช่นนี้จึงได้รางวัล?

Hawthornden Prize 1960

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ อังกฤษมีฐานะที่เปลี่ยนแปลงไปเนื่องมาจากการสูญเสียอาณานิคมต่าง ๆ ภายในประเทศเองก็กรุ่นอยู่ด้วยความปั่นป่วน และความไม่พอใจคนจำนวนมากเริ่มตั้งคำถามต่อโครงสร้างสังคมและวิถีชีวิตทางชนชั้น บรรยาการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อกระแสวรรณกรรมในช่วงนั้น (Atherton, 1979 : 13-22) โลกของวรรณกรรมไม่ใช่โลกของสุภาพบุรุษหรือชนชั้นสูงอีกต่อไป แต่เป็นโลกของปัจเจกชนที่ 'ชบด' ต่อโครงสร้างสังคม สมิธตอบสนองบรรยาการของความไม่พอใจได้อย่างดี ด้วยการมาจากชนชั้นกรรมาชีพ ด้วยความแปลกแยกจากค่านิยมหลักที่เป็นอยู่ และด้วยการประนามสถาบันต่างๆ ทั้งทางสังคม

และการเมือง นอกจากรูปแบบซึ่งกำลังเป็นที่นิยมอยู่แล้ว ตัวละครของซิลลิโทมีลักษณะพิเศษตรงที่ยึดถือค่านิยมของชนชั้นตนอย่างแน่นเหนียว ค่านิยม^๕เองที่เป็นตัวกำหนดแรงจูงใจ และทิศทางการกระทำของสมิธ ซึ่งทำให้การท้าทายอำนาจของเขาเป็นการท้าทายของชนชั้นล่างมากกว่าจะเกิดจากความไม่พอใจ หรือเหตุผลส่วนบุคคล Lockwood เคยวิจารณ์ไว้ว่า “ความสำเร็จของซิลลิโท คือการขยายขอบเขตของนวนิยายอังกฤษไปครอบคลุม ‘สิ่งที่ไม่น่าคิดถึง (unthinkables)’ ให้กลายเป็นลักษณะปกติของสังคมและเป็นเนื้อหาสาระธรรมดาๆ สำหรับนักเขียนนวนิยายทั้งหลาย” (Atherton, 1979 : 201)

ซิลลิโท : กระบอกเสียงชนชั้นเยียมของชนชนกรรมมาชีพ

ซิลลิโทเกิดที่นอตติงแฮม เมื่อปี ค.ศ ๑๘๒๘ กลิ่นเศรษฐกิจตกต่ำในปี ๑๘๓๐ ยังผลให้พ่อของเขาตกงานบ่อยๆ และครอบครัวดำเนินชีวิตอย่างออดอยาก แต่ซิลลิโทก็เรียนหนังสือเก่งและรักการเรียนด้วยความตั้งใจ “ความลึกลับ” ที่ซ่อนอยู่ในหนังสือ การอ่านเป็น “ทางเดียวที่จะได้สัมผัสกับโลกอื่น ที่นอกเหนือไปจากโลก

รอบ ๆ ตัวข้าพเจ้าซึ่งไม่น่าอยู่” (Atherton, 1979 : 27) เขาเลี้ยงน้องด้วยการเล่านิทานที่อ่านจากหนังสือบ้าง แต่งขึ้นมาเองบ้าง ความจำเป็นทางเศรษฐกิจทำให้เขาต้องออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ ๑๔ ปี แต่ด้วยความรักการเรียน เขาได้สมัครเข้าฝึกหัดในกองทัพอากาศ เพื่อให้มีโอกาสเล่าเรียนมากขึ้น วัลโรคเปิดโอกาสให้เขาได้อ่าน และเขียนโดยไม่ต้องกังวลเรื่องการเลี้ยงชีพอยู่ในโรงพยาบาลเป็นเวลา ๑๖ เดือน หลังจากที่เขาปลดประจำการ เขาเริ่มต้นชีวิตนักเขียนด้วยนิยายแบบเพื่อฝัน แต่ไม่ประสบความสำเร็จนักจนกระทั่งพบกับ Robert Graves ผู้แนะนำให้เขาหันมาใช้ฉากชีวิตกรรมกรในนอตติงแฮมแทน เรื่องยาวเรื่องแรกของซิลลิโทชื่อ Saturday Night and Sunday Morning ได้รับรางวัลในฐานะนวนิยายเรื่องแรกที่ตีพิมพ์ประจำปี ๑๘๕๘ แต่รางวัลที่ทำให้ซิลลิโทตื่นเต้นได้อย่างแท้จริงได้แก่ Hawthornden Prize ซึ่งเป็นรางวัลที่มีชื่อเสียงอย่างมากรางวัลหนึ่ง ที่มอบให้งานเขียนที่มีจินตนาการยอดเยี่ยมที่สุดในรอบปีโดยนักเขียนที่อายุต่ำกว่า ๔๐ ปี รางวัลนี้ตกเป็นของซิลลิโทในปี ๑๘๖๐ หลังจากการตีพิมพ์ LLDR ในปี ๑๘๕๘

ซิลลิโทไม่ใช่คนแรกที่เขียนเกี่ยวกับชน

ชนกรรมกร อังกฤษมีวรรณกรรมที่ตัวเอง
เป็นชนชั้นล่างมาตั้งแต่ประมาณ ๑๘๔๕
ความเด่นของเขาอยู่ที่ความสามารถในการ
สะท้อนภาพชีวิต และความคิดแบบกรรมกร
ให้ดูเป็นการดำเนินชีวิตที่เป็นปกติของคน
ธรรมดาได้อย่างชัดเจน ข้อได้เปรียบของ
เขาอยู่ที่ตรงที่นักเขียนอื่นๆ ในทำนองนั้นมักเป็น
ชนชั้นกลางซึ่งยังไม่เข้าใจสภาพและทัศนคติ
ของกรรมกรดีนัก แต่ซิลลิโทเติบโตและคุ้น
เคยกับชีวิตเช่นนั้นเป็นอย่างดี นอกจากนี้
ซิลลิโทยังมีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าที่จะใช้
งานเขียนของเขาสะท้อนความอยุติธรรมใน
สังคมและเรียกร้องการเปลี่ยนแปลง ด้วย
ภาษาง่ายๆ ตรงไปตรงมา ด้วยประสบการณ์
ในชีวิตจริง และด้วยพลังจากความมุ่งมั่นทั้ง
กล่าว ซิลลิโทจึงได้รับการวิจารณ์ว่าเป็น
“กระบอกเสียงชั้นเยี่ยม ของชนชั้นกรรม
กร” (Atherton, 1979 : 21)

คุณค่าทางสังคมวิทยา : สภาพชีวิต และความคิดของเยาวชนที่ฝ่าฝืนกฎ หมาย

แม้ว่า LLDR จะได้รับรางวัลในฐานะ
งานเขียนที่มีจินตนาการยอดเยี่ยม สิ่งที่ซิล
ลิโทบรรจุไว้ คือสะท้อนสภาพที่เป็นจริงใน
เขตที่ยากจนของนอตติงแฮมในช่วงนั้น ใน

ปี ๑๙๕๔ มหาวิทยาลัยนอตติงแฮมได้ตีพิมพ์
The Social Background of Delinquency
ซึ่งเป็น ผลการ ศึกษา เขต ที่มีการ ฝ่าฝืน กฎ
หมายโดยเยาวชนสูงอย่างละเอียด (ดู West,
1967:75-7) ที่นักวิจัยนำโดย W.J.H.
Sprott ได้สัมภาษณ์ครอบครัวต่าง ๆ และ
จัดลำดับครอบครัวออกเป็น ๕ ประเภทตาม
ปริมาณการปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหญ่และ
ทัศนคติที่แสดงออก ตั้งแต่เกรตหนึ่งอัน
ได้แก่ครอบครัวที่แสดงออกอย่างเปิดเผยว่า
ไม่ยอมรับมาตรฐานทั่วไปของความซื่อสัตย์
สุขอนามัย และการจัดระบบภายในครอบ
ครัว จนถึงเกรตห้าซึ่งเป็นครอบครัวที่หวัง
จะปรับปรุงวิถีชีวิตของตนให้ดีขึ้น อยาก
เป็นที่ยอมรับในสังคม และแสดงความ
รังเกียจความไร้ศีลธรรมของเพื่อนบ้านอย่าง
โจ่งแจ้ง พวกเขาพบว่าครอบครัวจากเกรต
หนึ่งและสอง (หรือครอบครัว ‘ดำ’) ซึ่งมี
อยู่ ๗๒ ครอบครัวนั้น มีผู้เยาว์ที่ถูกจับจาก
การฝ่าฝืนกฎหมายถึง ๑๕ กรณี ในขณะที่
ครอบครัว ‘ขาว’ (เกรตสี่และห้า) ๕๔
ครอบครัวไม่มีเลย ไม่ว่าซิลลิโทจะสร้างตัว
ละคอนของเขาจากประสบการณ์ หรือจาก
รายงานการวิจัย(ซึ่งขณะนั้นยังไม่แพร่หลาย)
ก็ตาม มหาชนก็ได้รู้จักกับครอบครัว ‘ดำ’
เป็นครั้งแรกจากครอบครัวของสมิธ ซึ่งมี

ลักษณะตรงตามที่สปรืดและคณะพบจากการวิจัยในทุกประเด็นที่ซิลลิโทกล่าวถึง ไม่ว่าจะเป็นความยากจน ลูกๆต้องทำงานหาเงินตัวเป็นเกลียว ครอบครัวขนาดใหญ่ (สมิธมีพี่น้อง ๖ คน) บ้านที่แออัด สภาพความเป็นอยู่ที่ไม่เป็นระเบียบ การทุ้มเสียงถึงขั้นตบตีกันต่อหน้าลูกๆ การหลับนอนกับผู้อื่นที่ไม่ใช่คู่ครอง รวมถึงการให้เงินสำหรับใช้จ่ายตามใจ แทนการอบรมให้รู้จักการเก็บออม ซึ่งสะท้อนทัศนคติที่มุ่งการตอบสนองความต้องการในปัจจุบันมากกว่าการวางแผนระยะยาว (ทันทีที่ได้เงิน ๕๐๐ ปอนด์จากการตายของพ่อ แม่ของสมิธก็จัดการซื้อโทรทัศน์ขนาด ๒๑ นิ้ว ซื้อพรมใหม่ ซื้อเสื้อผ้ามามากมาย ทั้งของตัวเองและลูกๆ และ “ในเมื่อแม้อยู่มีเงินเหลืออีกถึงเกือบ ๓๐๐ ปอนด์ พวกเราจะไปทำงานได้อย่างไร” (๑๙) ดังนั้นระหว่าง ๖ อาทิตย์ต่อมา ก่อนที่เงินจะหมด พวกเขาก็จึงใช้ชีวิตอยู่หน้าจอโทรทัศน์โดยมี “แซนด์วิชแฮมในมือข้างหนึ่ง แท่งช็อคโกแลตในมืออีกข้าง และขวดน้ำมะนาวระหว่างรองเท้าบูต” (๑๙))

ซิลลิโทเคยกล่าวไว้ว่า “หน้าที่ของศิลปินคือการก่อกรวน ภาระของเขาคือการปลุกคนหลับ คือการทำให้เสาหลักต่างๆในโลกที่พังพองใจในตัวเองต้องสั่นสะเทือน.....เมื่อศิลปิน

ผ่านไป เราจะรู้สึกยุ่งยากและเกิดความไม่แน่ใจในความเป็นจริง ที่เรายอมรับกันง่ายเกินไป เขาทำให้สิ่งและผู้ที่ยุคหนึ่งไม่อาจนั่งสงบอยู่ได้” (Atherton 1979;202) ในนวนิยายขนาดสั้นเรื่องนี้ ซิลลิโทได้ทำหน้าที่ของศิลปินโดยการหยิบ “สิ่งที่ไม่น่าคิดถึง” ของชนชั้นกลางและชนชั้นสูงในสมัยนั้นมาวางเสนอต่อสาธารณชน นั่นคือการตีแผ่โลกทัศน์ของชนชั้นกรรมาชีพอย่างตรงไปตรงมา

— เขาพูดถึงความเกลียดชังการเกณฑ์ทหาร “มีอะไรต่างกันบ้างระหว่างกองทัพกับที่นี้ [หมายถึงสถานกักกัน]” (๑๑) “สงครามที่พวกมันคิดว่าเป็นสงครามก็คือการฆ่าตัวตายและพวกที่ไปถูกฆ่าในสงครามควรจะถูกจับในฐานะพยายามฆ่าตัวตาย เพราะนั่นคือความรู้สึกในใจของพวกเขาเมื่อวิ่งไปสมัคร หรือยอมให้ถูกเกณฑ์เข้ากองทัพ” (๑๕)

— เขาพูดถึงความรู้สึก ต่อต้านพรรคอนุรักษนิยมในหมู่ชนชั้นกลาง เมื่อสมาชิกพรรคนี้ปรากฏตัวบนจอโทรทัศน์ ครอบครัวสมิธจะเล่นตลกโดยการปีตเสียงและ “เห็นปากของมันเคลื่อนไหวไปมา เหมือนปากปลาทอง” เพราะเมื่อ “มันบอกเราว่ารัฐบาลของมันจะดีแค่ไหนถ้าพวกเราเลือกพวกมันเข้าไป...เห็น

ได้เลยว่าพวกมันไม่ได้หมายความว่าตามพูดแม่แต่คำเดียว” (๒๐)

—แต่สิ่งที่ซิลลิโทพูดถึง ซึ่งสั่นสะเทือนความพึงพอใจในตนเองในหมู่ชนชั้นกลางอังกฤษที่สุด ได้แก่การให้สิทธิประกาศสงครามระหว่าง “พวกเรา” (คนนอกกฎหมายและคนชั้นล่างทั่วไป) กับ “พวกมัน” (ผู้อยู่ฝ่ายกฎหมาย) “มัน [หมายถึงผู้อำนวยการ] ไม่มีวันเข้าใจ เพราะถ้ามันและพวกมันทั้งหมดเข้าใจ พวกมันก็จะอยู่ข้างกู ซึ่งเป็นไปไม่ได้” (๔๖) การแบ่งโลกออกเป็นสองค่ายแยกจากกันเช่นนี้อาจไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงในสังคมในความเห็นของนักวิชาการ แต่นักสังคมวิทยาที่ศึกษาชนชั้นกรรมมาชีพในอังกฤษ ก็มักพบว่านั่นคือการตีความความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีอยู่ในหมู่กรรมกร (Atherton, 1979:100-105) ‘โลก’ ในสายตาของพวกเขาไม่ได้ซับซ้อน หรือจัดแบ่งเป็นลำดับชั้น แต่แบ่งออกง่ายๆ เป็น “them” กับ “us” Zweig² พบว่า “กรรมกรทั่วไปอาศัยเพียงการมองในการระบุว่าคนหนึ่งเป็นพวกของเขาหรือไม่....เมื่อเขาเห็นมือตะปมตะป่ำแข็งแรง บางครั้งพองและเปราะเปื้อน เขารู้ว่าคนๆ นั้นเป็นหนึ่งใน ‘พวกเรา’ แต่ถ้ามือของเขานุ่มและไม่ใช้งานเขาจะเป็นคนหนึ่งใน ‘พวกมัน’”

Hoggart³ พบว่าในขณะที่กับ ‘พวกเรา’ มักจะมีความภักดี วางใจและซื่อสัตย์ต่อกัน (“ไอ้เกลอแก้วจะไม่วันหักหลังกู มันอาศัยอยู่ในตรอกนี้มานานแสนนาน และมันเป็นเพื่อนของกู นั่นคือสิ่งที่กูรู้และแน่ใจ”) (๔๘) แต่กับ ‘พวกมัน’ แล้ว พวกเขาพร้อมที่จะหลอกลวงและขโมย เพราะนั่นคือการ “แก้มือ” ต่อโลกภายนอกที่พวกเขาคิดว่าอยู่ศีลธรรมต่อพวกเขาตลอดมา “ไอ้คนบางคนก็ใจดำเสียจนถ้าพวกมันมีเงินมากกว่าเราเพียงสลึงเดียว และมันคิดว่าเราเป็นพวกที่จะหยิบฉวยสลึงนั้นไปเมื่อมีโอกาส พวกมันจะพยายามทุกทางที่จะเอาพวกเราเข้าคุก...เพียงเพื่อป้องกันสลึงหนึ่งนั้นให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเรา” (๒๖-๗) ชีวิตส่วนใหญ่ของชนชั้นล่างอยู่ด้วยความหวาดระแวง “กูรู้อยู่ทุกๆ นาทีในชีวิตว่า มีร่องเท้าคู่อู่อรคอยที่จะเหยียบย่ำทำลายงานปึกฉีกใดๆ ก็ตามที่กูล้มตัวพอจะจัดขึ้นมา” (๑๖) ไม่ว่าการคุกคามนั้นจะอยู่มีจริงหรือคิดไปเอง ก็มีผลอย่างมากต่อการรับรู้ความเป็นจริงในหมู่กรรมกร “มีความเชื่อแพร่หลายอยู่ว่า “พวกมัน” กำลังมุ่งดำเนินนโยบายการเป็นศัตรู และการว่าอย่างไรเหตุผลต่อสมาชิกของชนชั้นกรรมมาชีพ” (Atherton, 1979 : 77)

ตัวแทนของ ‘พวกมัน’ ที่เป็นที่เกลียด

ซังและหาวตระแวงที่สุดได้แก่ตำรวจ พวก
 สมิริถึงกับมีรหัสใช้กันในครอบครัวเพื่อเตือน
 ให้รู้ว่ามีการมาสอบปากคำที่บ้าน “พวก
 มัน [หมายถึงตำรวจ] รู้ที่เราเกลียดมัน
 เข้ากระดูกดำ และจะต้องระแวงสงสัยทันที
 ถ้าพวกมันคิดว่าเราพยายามจะทำดีกับมัน”
 (๒๗) ความเกลียดชังของสมิริจะสมน้ำสม
 เนื้อกับพฤติกรรมของตำรวจที่ปรากฏอยู่ใน
 เรื่อง แต่...ซิลลิโง่งใจสร้างภาพตำรวจให้
 เลวร้ายกว่าความเป็นจริง เพื่อให้ผู้อ่านเห็น
 ใจสมิริหรือเปล่า? Madeline Kerr เคยเล่า
 ถึงเด็กหนุ่มชื่อทอมที่ถูกจับเพราะขโมยเงิน
 เล็กๆ น้อยๆ และจะถูกส่งตัวเข้าสถานกักกัน
 “แม่ของเขาไปที่สถานีตำรวจ และบอกว่าเธอ
 ไม่ต้องการให้ส่งทอมไปที่นั่น... ตำรวจบอก
 เธอว่าจะมีการพิจารณาคดีในวันพฤหัสบดี และ
 เธอควรจะไปศาลเพื่อวิงวอนลดหย่อนให้เขา
 ในวันนั้น เธอทำตามทีบอก และพบว่าคดีได้
 พิจารณาไปแล้วในวันพุธ ตำรวจจึงบอก
 วันที่ผิดให้แก่เธอ ทอมถูกส่งตัวไปอยู่สถาน
 กักกันถึง ๓ ปี” (Atherton, 1979 : 102)
 การแบ่งแยกชนชั้นในการดำเนินการตามกฎหมาย
 ทำนองนี้แพร่หลายจนแม้แต่วินสตัน
 เชอร์ชิลเองเคยกล่าวในสภา ในขณะที่ดำรง
 ตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยว่า “ความชั่ว
 ร้ายตกอยู่กับลูกชายของชนชั้นกรรมมาชีพ

ลูกชายของชนชั้นอื่นๆ ประกอบความผิดเช่น
 เดียวกันมากมายในวัยแห่งความตึกคะนองที่
 อ็อกซ์ฟอร์ดและเคมบริดจ์ ความผิดซึ่งส่ง
 ลูกชายของชนชั้นกรรมมาชีพจำนวนนับสิบ
 เข้าคุก” (Atherton, 1979 : 103-4) จึงไม่
 น่าแปลกใจที่ Fyvel⁴ พบ “ความแน่วแน่
 ในการยอมรับสภาวะของ “สงครามเย็น”
 ระหว่างกรรมกรวัยรุ่นจำนวนมากกับตำรวจ
 ซึ่งมีอยู่เหมือนกันทั่วไปอย่างน่าตกใจ” (At-
 herton, 1979 : 103)

นักสังคมวิทยาที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น
 Fyvel, Mays⁵ Spinley⁶ Downes⁷ เสนอ
 ว่า การเผชิญหน้าระหว่าง “พวกมัน” กับ
 “พวกเรา” นั้นเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ภาย
 ใต้สถานการณ์ที่เป็นอยู่ ตราบโตที่ฝ่ายกร
 มาชีพยังต้องทนทุกข์ทรมานจากความขาด
 แคลนและความไม่เข้าใจของเจ้าหน้าที่ ตราบ
 นี้ก็ย่อมพบว่ากรรมกรยอมรับ ‘ความเหมาะ
 สมของปฏิกิริยาตอบสนองที่ก้าวร้าวรุนแรง’
 และ ‘ทัศนคติที่ขบถต่อผู้มีอำนาจ’ (Ather-
 ton, 1979 : 104) ผลงานหลังๆ ของซิลลิ
 โทเน้นหนักไปในการปฏิรูปสังคม อย่างไร
 ก็ตาม ใน LLDR สมิริยังมีบทบาทในการ
 ‘แก้มือ’ อยู่เพียงแค่จินตนาการ (“กูหวังว่า
 [หมายถึงวันหนึ่งมัน ตำรวจ] และเพื่อนมัน
 ทั้งหมดจะเป็นฝ่ายตาช้ำดำเขียวและถูกเตะ

บ้าง ไม่มีใครรู้ มันอาจจะมาถึงเร็วกว่าที่
ใครๆ จะคิดก็ได้ แบบในยังการี” (๒๙-๓๐)
หรืออย่างมากก็ด้วยชัยชนะเล็กๆ น้อยๆ เช่น
การรียวน หรือการปล่อยให้ตำรวจที่มาสอบ
ปากคำต้องตากฝนเปียกโชกอยู่นอกบ้าน ชน
ชนกรรมาชีพของซิดลีโอขณะนั้นยังมีลักษณะ
ของนักสู้ที่ไม่มีหวังชนะ “มีดคือสถานกักกัน
กุญแจมือและเชือกแขวนคอ ... พวกเราไม่มี
วันได้มีดพวกนั้นมาอยู่ในมือ และการสู้รบ
โดยไร้อาวุธก็ไม่มี ความหมายมากนักแต่เรา
ก็ยังคงวิ่งเข้าไปหามัน ไม่ว่าจะมีมีดหรือไม่
โดยหวังว่าจะสามารถจับข้อมือ และคอ
ของมันได้พร้อม ๆ กัน และบิดไปข้างหลัง
จนมันต้องปล่อยมีดลง” (๑๕)

แม้ว่าซิดลีโอจะไม่ได้เสนอทางออกไว้
ใน LLDR ความสำเร็จของเขาก็คือการนำ
สภาพชีวิตและความนึกคิดของชนชั้นกรรมา-
ชีพมาเสนอต่อสาธารณชนในวงกว้างกว่า
และด้วยพลังที่รุนแรงกว่าที่บทละคร งาน
วิจัยหรืองานเขียนอื่นๆ ทำได้ในสมัยที่ “การ
พูดถึงชนชั้นในแง่ส่วนตัวยังเป็นสิ่งที่น่าตื่น
ตระหนก และน่าอึดอัดสำหรับคนอังกฤษ”
(Atherton, 1979 : 22)

หนังสือที่ต้องอ่าน สำหรับนักศึกษา อาชญวิทยา

แม้ว่าซิดลีโอจะให้รายละเอียดไว้มาก

จะช่วยให้เห็นภาพชีวิตโดยทั่วไปของชนชั้น
กรรมาชีพ คุณค่าของ LLDR ในด้านนี้
ก็ยังไม่เท่า Saturday Night and Sunday
Morning ที่มุ่งบรรยายสภาพชีวิตโดยตรง
และมีความยาวพอที่จะบรรจุรายละเอียดปลีก
ย่อยและบรรยากาศไว้ได้มากกว่า “สมัยมี
ความสำคัญเพราะข้อมูลเกี่ยวกับตัวเขาเหล่านี้
หากพิจารณาถลันกรองให้ดีแล้วจะเกี่ยวข้อ
กับผู้ที่สนใจทุกคนในประเทศ ตั้งแต่ Rab
Butler^๘ ลงไป ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ประจำ
คุก เจ้าหน้าที่ดูแลนักโทษระหว่างการภาค
ทัณฑ์ บาดหลวง ครู จนถึงตำรวจชั้นผู้น้อย
ที่สุด” (Dee Wells ใน Sunday Express
อ้างถึงใน Atherton, 1979 : 119) คุณค่า
ทางสังคมวิทยาที่เด่นที่สุดของ LLDR จะ
อยู่ที่การเสนอแนวคิดทางอาชญวิทยาที่เรียก
ได้ว่าใหม่ในสมัยนั้น

แต่ก่อนที่เราจะพิจารณาในด้านทฤษฎี
ประเด็นหนึ่งที่ซิดลีโอพยายามจะแสดง ก็คือ
ความล้มเหลวของระบบสถานกักกัน นอก
จากจะไม่ช่วยอบรม ‘ตัดหลังเยาชนที่ทำผิด
ให้ตรงขึ้น’ แล้ว “การส่งกุเข้าสถานกักกัน
เท่ากับพวกมันได้ชักมีดออกมาให้ดูเห็น และ
จากนั้นเป็นต้นไป กุก็ได้รับบางอย่างที่กุไม่รู้มา
ก่อน นั่นคือสภาวะสงครามระหว่างกุกับพวก
มัน... หลังจากที่ถูกมันให้ดูเห็นมีดนั้นไม่ว่า
กุจะหยิบฉวยอะไรอีกหรือไม่ในชีวิต กุก็จะ

รู้ว่าใครเป็นศัตรูของกู และสงครามคืออะไร” (๑๕) ประสบการณ์ในคุกของ Justin (1973) จะชี้ไปในทางเดียวกับที่ซิลลิโอสเสนอ นักโทษหลายคนเข้าคุกพร้อมกับความตั้งใจที่จะออกไปใช้ชีวิตเป็นพลเมืองดี เมื่อได้รับการปล่อยตัว เวลาที่ผ่านมาได้گذกร่อนความตั้งใจนั้นไปที่ละน้อย จนกระทั่งหลายคนเป็นอิสระไปด้วยความตั้งใจที่จะแก้แค้นสังคม ในความเห็นของจัสติน ผลงานของคุกคือการผลิตอาชญากรที่มีความรู้ ความชำนาญในการหลีกเลี่ยงการถูกจับที่คิดว่าเก่า และมีความมุ่งมั่นกว่าเก่าที่จะเป็น อาชญากร ถึงแม้ว่าการสำรวจที่อังกฤษในปี ๑๙๖๔ จะพบว่า สถิติของการกลับเข้าคุกอีกครั้งภายใน ๔ ปีหลังจากการปล่อยตัว จะเฉลี่ยประมาณ ๓๖% สำหรับผู้ที่ติดคุกเป็นครั้งแรก แต่นักอาชญาวิทยาในระยะหลัง ๆ มักจะพบว่า ระบบการลงโทษเยาวชนตามกฎหมายนั้นสร้างปัญหาขึ้นเป็นจำนวนมากกว่าจำนวนปัญหาที่มันช่วยแก้ (Reasons and Perdue, 1981 : 410) อย่างน้อยสถิติจากการศึกษาทั้งในอังกฤษและสหรัฐก็แสดงตรงกันว่า การปล่อยตัวโดยภาคทัณฑ์ไว้นั้นมีประสิทธิภาพในการป้องกันการกระทำผิดซ้ำได้ อย่างน้อยก็พอ ๆ กับการส่งตัวเข้าสถานกักกัน (Hood and Sparks, 1970 : 186-8) ผล

การศึกษาเหล่านี้ทำให้คนทั่วไปเริ่มตั้งคำถาม เช่นเดียวกับซิลลิโอสว่า สถานกักกันมีความจำเป็นและเป็นประโยชน์สักเท่าใด

ถ้าจะพิจารณาในด้านความแปลกใหม่ของภาพเยาวชนที่ทำผิดกฎหมายที่ซิลลิโอสเสนอ ในช่วงต้นศตวรรษที่ ๒๐ คนทั่วไปยังเชื่อว่ามนุษย์ที่ปกติคือผู้ที่เคารพกฎหมาย อาชญากรทั้งหลายถูกมองว่าเป็นคนบ้าบั่ง เป็นพวกไร้เหตุผล หรือควบคุมตัวเองไม่อยู่ บ้าง เป็นคนที่ศีลธรรมเสื่อมโทรมบ้าง มีการพยายามหาปัจจัยทางชีวภาพว่าอะไรเป็นสาเหตุให้อาชญากรเหล่านั้นผิดปกติ มีการ ‘ค้นพบ’ ว่า พวกเขาเกิดมาเป็นอาชญากร เพราะความอ่อนด้อย ไม่สมประกอบทางชีวภาพ เช่น มีลักษณะกระโหลกแบบสัตว์ชั้นต่ำ มีใบหูรูปแปลก จมูกหักและกรามแคบ อาชญากรเป็นคนปัญญาอ่อน สมองพิการ หรือคลื่นสมองผิดปกติ มีรูปลักษณะร่างกายที่แปลกออกไป หรือแม้แต่มีองค์ประกอบโครโมโซมที่ไม่เหมือนคนธรรมดา ในทศวรรษ ๑๙๕๐ (หรือแม้แต่ปัจจุบัน?) ยังมีคนไม่น้อยที่เชื่อว่าตนสามารถระบุได้ว่าใครเป็นอาชญากรที่ชั่วร้ายได้ เพียงด้วยการมอง (ดู West, 1967 : บทที่ 5-6)

ช่วงปลายทศวรรษ ๑๙๓๐ และต้นทศวรรษที่ ๑๙๔๐ เริ่มมีกระแสความคิด

ที่เปลี่ยนไป ปัญหาสังคมรวมทั้งอาชญากรรม ถูกมองว่าเป็นผลมาจากการขาดระเบียบทางสังคม (Social disorganization) สภาพความเป็นอยู่ที่แออัด และสภาวะการว่างงาน ล้วนเป็นที่มาของอาชญากรรม สาเหตุที่สำคัญที่สุดในทัศนะของสำนักนี้ได้แก่ การสลายตัวของครอบครัวทางสังคมอันเนื่องมาจากการขาดความสัมพันธ์ทางสังคมที่ใกล้ชิด ทำให้ขาดการลงโทษที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการฝ่าฝืนกฎหรือค่านิยม อาชญากรถูกมองว่าเป็นผู้ที่ไม่ได้รับการอบรมในเรื่องกฎเกณฑ์ทางสังคมอย่างเพียงพอ การแก้ไขปัญหสำหรับทั้งสองสำนักข้างต้นจึงมุ่งไปที่การอบรมและเปลี่ยนแปลงบุคคลให้เข้ากับสภาพแวดล้อมทางสังคมได้ดีขึ้น

สมิธของชิคาโกไปกันไม่ได้เลยกับภาพของอาชญากรที่แพร่หลายอยู่ในขณะนั้น สมิธดูเป็นเด็กหนุ่มที่แข็งแรงสมบูรณ์ และมีสติปัญญาพอสมควร มีความผูกพันทางสังคมกับครอบครัวและเพื่อน และมีความผยองในการเป็นตัวของตัวเอง “สถานกักกันไม่ได้ช่วยให้หลังของกูตรงขึ้น เพราะมันตรงอยู่แล้วตั้งแต่วินาทีที่ก่อกำเนิดมา” (๑๔) ภาพของสมิธคือ ผู้ที่ตระหนักว่าตนมีสิทธิที่จะยึดถือวัฒนธรรมที่ต่างไปจากผู้มีอำนาจในสังคม สมิธปฏิเสธที่จะถูกมองว่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ “สิ่งที่คนแบบไอ้ผู้อำนวยการไม่มีวันเข้าใจคือ

กูเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์อยู่แล้ว และไม่เคยเป็นอย่างอื่นนอกจากซื่อสัตย์ และจะซื่อสัตย์อยู่ตลอดไป มันฟังตลก แต่ก็ก็เป็นความจริง เพราะกูรู้ว่าความซื่อสัตย์แปลว่าอะไรในความหมายของกู และมันก็รู้จักเพียงความหมายของความซื่อสัตย์ในสายตาของมัน” (๑๕) สำหรับสมิธ ความซื่อสัตย์มิได้แปลว่าการทำตนอยู่ในกรอบของกฎหมายหรือประเพณี หรือการแสวงหาเป็นคนดีมีเมตตา ความซื่อสัตย์คือการกระทำที่ตรงกับใจ และความต้องการของตน ดังนั้นการจับ ‘พวกมัน’ ยิ่งเบียดำเขามิอำนาจจึงเป็นความคิดที่ซื่อสัตย์ ตำรวจคู่แค้นของเขาก็คือซื่อสัตย์เมื่อมาปลุกแม่ของสมิธตอนตีสี่ ในขณะที่เธอเหนื่อยแทบขาดใจเพื่อบอกว่าเธอจะต้องไปศาลตอน ๙.๓๐ น. และแม่ของเขาก็ซื่อสัตย์เมื่อมาตำราวจนนั้นเสียยับเยิน

แนวคิดที่ว่าพวกที่ถูกเรียกว่า ‘อาชญากร’ มีค่านิยมของตนเองที่ต่างไปจากวัฒนธรรมของชนชั้นกลางที่ยึดครองสังคมอยู่นั้น เริ่มต้นในสหรัฐ ฯ ในช่วงปลายทศวรรษที่ ๑๙๕๐ Miller (1958) เสนอว่า การฝ่าฝืนกฎหมายโดยเยาวชนนั้นเป็นเพียงการกระทำตามแบบแผนความประพฤติในหมู่เด็กหนุ่มชนชั้นกลางเท่านั้น แบบแผนที่นิยมกันได้แก่การเป็นนักเลงและลูกผู้ชาย การมีไหวพริบ

ในการหาเงินได้ง่าย ๆ โดยไม่ถูกจับ ความ
ตื่นเต้นในการเสี่ยงภัย และการเข้าไปยุ่ง
เกี่ยวกับความยุ่งยากต่าง ๆ ส่วนนักสังคม
วิทยาโครงสร้าง เช่น Cohen (1955) Mer-
ton (1957) และ Cloward และ Ohlin
(1961) มองว่าอาชญากรรมเกิดจากการที่
สังคมกระตุ้นให้บุคคลเกิดความอยากได้สมบัติ
ชื่อเสียงและอำนาจ แต่เปิดโอกาสที่ชน
ชั้นล่างจะได้มันมาด้วยวิธีการที่เป็นที่ยอมรับ
กันในสังคม พวกเขาจึงพัฒนาวิธีการสร้าง
ตัวที่ผิดกฎหมาย พร้อมทั้งสร้างความชอบ
ธรรมให้กับวิธีการเหล่านั้น ด้วยการยอมรับ
ค่านิยมที่ต่างออกไป แม้ว่านักอาชญาวิทยา
เหล่านั้นจะมีความเห็นที่แตกต่างกันในรายละเอียด
แต่ทั้งหมดก็เห็นพ้องต้องกันว่า อาช
ญากรก็คือคนปกติธรรมดาที่ดิ้นรนให้ได้มา
ซึ่งสถานภาพ ไม่ว่าจะในรูปความนิยมจาก
หมู่เพื่อนฝูง หรือความสำเร็จจากการมีเงิน
และอำนาจ โครงสร้างสังคมต่างหากที่จะ
ต้องถูกเปลี่ยนถ้าจะแก้ปัญหานี้

สมิธจะสอดคล้องกับอาชญากรในสาย
ตาของนักอาชญาวิทยาสาย 'วัฒนธรรมย่อย'
(Subculture theorists) ซึ่งยังไม่ค่อยเป็นที่รู้
จักกันนักในอังกฤษสมัยนั้น การวิ่งหนีตำรวจ
และการรังแกแะจึงเป็นส่วนหนึ่งของความสนุก
สนานในชีวิต การวิ่งรันทนบังก้าไม่ได้เป็น

ไปโดยจิตใจที่ชั่วร้ายเลวทราม แต่เป็น
เพราะหน้าตาที่เปื้อนอยู่เป็นใจให้พวกเขาคิด
หาเงินโดยวิธีง่าย ๆ มาสนองความต้องการ
อุปกรณ์ความสะดวกสบายที่ได้รับการกระตุ้น
จากการโฆษณาสินค้าในโทรทัศน์ คุณค่า
ของภาพเยาวชนที่ทำผิดกฎหมายที่ซิดลีไท
พยายามเสนอถึงกล่าวว่าจะสูงและทรงความ
สำคัญขึ้น เมื่อพิจารณาปฏิกิริยาที่ชนชั้น
กลางตอบรับเรื่องนี้ ในขณะที่ทุกคนยอมรับ
หรือแม้แต่ชื่นชมทัศนคติที่เป็นขอบเขตของ
สมิธ นักวิจารณ์ส่วนใหญ่กลับมองว่าสมิธ
เป็นตัวอย่างของคนนอกคอกที่เป็นเหยื่อ
พื้นเพภูมิหลังของตน มากกว่าจะเป็นปาก
เสียงของวัฒนธรรมของชนชั้นกรรมาชีพซึ่ง
ต่างออกไป (Atherton, 1979 : 118-9)
Coleman เรียกเรื่องนี้ว่าเป็น 'บทความชิ้น
เยี่ยมในเรื่องการฝ่าฝืนกฎหมายของเยาวชน
ซึ่งบอกให้เราทราบมากมายเกี่ยวกับสภาพจิต
ของ คนนอกกฎหมายที่ไม่อาจเยียวยาได้'
Price พูดถึง 'โอกาสพิเศษที่จะได้เห็นจิตใจ
แบบอาชญากร' บ้างก็ว่าเป็นบทเรียนที่ดี
ในค่านิยมวิทยาของผู้กระทำผิด และการ
ศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดอาจช่วยให้เข้าใจ
และ 'เยียวยารักษา' ผู้กระทำผิดรุ่นเยาว์ได้
ดีขึ้น ฯลฯ ในขณะที่สาธารณชนตอบรับ
ความไม่พอใจสังคมที่แฝงอยู่ในเรื่องเป็น

อย่างดี พวกเขายังคงปฏิเสธที่จะยอมรับ
ความชอบธรรมหรือแม้แต่การคงอยู่ของโลก
ทัศน์อีกแบบหนึ่ง ซึ่งซิลลิโหม่งมันจะทำให้
ให้พวกเขารับรู้ให้จงได้

แนวคิดอีกแนวหนึ่ง ที่แทรกอยู่ในเรื่อง
นั้นพอจะสรุปคร่าว ๆ ได้ว่า อาชญากรเกิด
จากการ^๙ประทัตตรา John Martin พบว่า
กระบวนการดำเนินการตามกฎหมายไปตก
หนักอยู่ที่ชนชั้นล่าง ไม่ว่าพวกเขาจะทำ
ความผิดอะไรก็ตาม พวกเขามักจะถูกจับ
พบว่าผิดจริง และส่งตัวเข้าคุกมากกว่าพวก
ที่ร่ำรวยและมีหน้ามีตามากกว่า (Atherton,
1979:103) (เทียบ: ความเห็นของเซอร์
ซิลข้างบน) เด็กชนชั้นกลางที่ก่อคดีมักจะถูก
โรงเรียนหรือพ่อแม่จัดการว่ากล่าวเอง โดย
เรื่องไม่ต้องถึงตำรวจ อาจมีการชดใช้ค่า
เสียหายเพื่อป้องกันการฟ้องร้องเด็กชนชั้น
อื่นจึงปรากฏความผิดน้อยกว่าเด็กชนชั้นล่าง

อีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมสัดส่วนของการ
กระทำผิดในหมู่เยาวชนชนชั้นล่างให้สูงกว่าชน
อื่นๆ ก็คือความจำเป็นทางอาชีพของตำรวจ
ที่จะต้องแสดงประสิทธิภาพ ด้วยปริมาณ
ความสำเร็จในการจับกุม การจับกุมบุคคล
ในเขตที่ร่ำรวยและ 'หน้านับถือ' นับเป็นการ
เสี่ยงพอสมควร ตำรวจจึงมักนิยมไปเฝ้าคุกใน
เขตที่ 'ปลอดภัย' กว่าสำหรับอาชีพของพวกเขา
ในเขตโอกาสได้พบเห็นการกระทำผิด

ทำให้มีกรรมกรมากกว่า (Mays, ๒๒๐) เขต
เหล่านี้จึงมักถูกประทัตตราว่าเต็มไปด้วยการ
กระทำผิดกฎหมาย ซึ่งนำไปสู่ความคาดหวัง
การเฝ้าคุกและการจับกุมวนเวียนเรื่อยไป

นอกจากในระดับชนชั้น และเขตแล้ว
การคาดหวังเช่นนี้ยังเกิดในระดับบุคคลอีก
ด้วย นั่นคือสิ่งที่ Lemert (1967) เรียกว่า
'การเบี่ยงเบนขั้นสอง' (secondary devia-
tion) กล่าวคือถ้าใครเข้าคุกเสียทีหนึ่ง หน้า
ผากของเขาจะมีตราคน^๕คุก และผู้คนจะ
ระแวงสงสัยเขาเรื่อยไป จนในที่สุดเขาก็จะ
มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนตามความคาดหวังนั้น
จริงๆ ไม่ว่าจะด้วยความจำ^๘เป็นชน^๕พื้นฐาน
จากความขาดแคลน^{๑๐} หรือด้วยเจตนาที่จะ
แก้แค้นก็ตาม "ไม่^๗ค^๗ถูกปล่อยพร้อมกับทัณฑ์
บน เพราะเป็นการทำผิดครั้งแรก-อย่างน้อย
ก็ครั้งแรกที่พวกมันรู้ - และเพราะพวกมัน
บอกว่าไม่^๗ค^๗จะไม่^๗มัน^๗ทำ ถ้าหาก^๗ไม่ได้^๗ชัก
จูง^๗เกลี้ยกล่อมให้^๗เข้ามาร่วมด้วย พวกมันว่า^๗
เป็น^๗ภัยต่อเด็กที่^๗ซื่อสัตย์^๗อย่าง^๗ไม่^๗ค^๗....และเป็น

สมองอยู่^๕เบื้องหลังงาน^๕นั้น" (๒๑) (ในความ
เป็นจริงไม่^๗ค^๗เป็น^๗คนที่^๗ให้^๗สมิธ^๗ดูหน้า^๗ต่าง^๗ที่
เปิด^๗ทิ้ง^๗อยู่) นอกจาก^๕ตอน^๕นั้น^๕แล้ว^๕ซิลลิ^๕โหยง
ได้^๕เสนอ^๕ลักษณะ^๕การ^๕ประทัตตรา^๕ไว้อย่าง^๕ชัด
เจน^๕ใน^๕พฤติกรรม^๕ของ^๕ตำรวจ^๕ ที่^๕เฝ้า^๕วน^๕เวียน
กลับ^๕มา^๕สอบสวน^๕สมิธ^๕ มา^๕กัน^๕บ้าน^๕ และ^๕ทำ^๕แม่

แต่การอ้างพยานปลอมขึ้นมา หลอกกว่าเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ ทั้งที่ตั้งแต่นั้นมา พวกเขาไม่มีหลักฐานใด ๆ ที่จะสื่อให้เห็นว่าเป็นการกระทำของสมิธเลย นอกเสียจากว่าเขาเคยถูกจับเพราะการป็นเข้าไปขโมยมาก่อน

อาจตีความ LLDR ด้วยแนวคิดในเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้อีกแนวหนึ่ง แม้ว่าผู้เขียนจะไม่แน่ใจว่าซิลลิทจะสนใจเสนอเนื้อหาในแง่หรือไม่ ในระยะหลังได้มีผู้ศึกษาพฤติกรรมเบี่ยงเบน จากแง่มุมของปรากฏการณ์วิทยา (Phenomenology) ซึ่งมองว่า “สถานการณ์เบี่ยงเบนจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลที่อยู่ในตำแหน่งที่ยึดยึดคำตัดสินของตัวเองให้ผู้อื่น พบว่าความประพฤติของผู้อื่นนั้น ‘ก่อกวน’...ผู้ที่รู้สึกถูกคุกคามจะใช้กระบวนการตีตรา เพื่อหลีกเลี่ยงบุคคลและติดลบให้กับสถานการณ์ที่พวกเขา ‘รู้สึกบาดหมาง’” (Schur, 1980:4) ดังนั้นผู้ที่ทำคนจึงเป็นฆาตกร แต่ทหารที่มีอาชีพฆ่าคนเป็นวีรชน ในทำนองเดียวกัน หัวขโมยทำผิดกฎหมาย ส่วนจารชนกลับเป็นวีรชาติ ดังที่สมิธกล่าวว่า “ภูคึกว่าความซื่อสัตย์ของมันเป็นเพียงชนิดเดียวในโลกและมันก็คึกว่าของมันเป็นเพียงชนิดเดียวเช่นกัน นั่นแหละไอ้ตึกสกปรกที่ล้อมรอบด้วยกำแพงสูงหลังนั้นจึงถูกสร้างขึ้นมา เพื่อกักบริเวณคนแบบกู” (๑๔) ดังนั้นการทำให้เป็นพฤติกรรม

เบี่ยงเบน (deviatizing) จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการจัดลำดับชั้นในสังคม เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้แย่งชิงอำนาจทางการเมือง เศรษฐกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจในการกำหนดความ ‘น่านับถือ’ หรือความถูกต้องทางศีลธรรม สมิธต้องกลายเป็นผู้กระทำผิด เป็นอาชญากร เพราะเขามีแนวคิดและพฤติกรรมที่บาดหมางตาชนชั้นปกครองซึ่งต้องการเน้นและให้ความชอบธรรมแก่กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน การแก้มือของเขาถูกตัดสินว่าเป็นภัยต่อสังคมในขณะที่ผู้อำนวยการสามารถแก้แค้นสมิธด้วยการใช้งานหนักตลอด ๖ เดือนที่เหลือในสถานกักกันจนเขาเป็นโรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบได้ด้วย ความชอบธรรม “จากแง่มุมนี้ ความนอกคอกไม่ใช่เรื่องของคุณภาพของการกระทำ แต่เป็นเรื่องของการที่ผู้อื่นประยุกต์ใช้กฎเกณฑ์และบทลงโทษต่อผู้กระทำผิด คนนอกคอกคือคนที่พวกเขายึดยึดตรานั้นให้ได้สำเร็จ และพฤติกรรมนอกคอก ก็คือพฤติกรรมที่ผู้คนประทับใจว่า ‘นอกคอก’” (Becker, 1963:9) ในความเห็นของนักปรากฏการณ์วิทยาผู้ตั้งคำถามต่อความสมบูรณ์ (absolute) ของกฎเกณฑ์ในสังคม กฎหมายไม่ได้เป็นตัวแทนของศีลธรรมและความดีงาม และไม่ได้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับความเป็นระเบียบในสังคมเสมอไป

ตลอดเรื่อง LLDR ซิลลิโทพยายามเน้น
ช่องว่างระหว่าง 'พวกเรา' กับ 'พวกมัน'
เขาพยายามชี้ให้เห็นว่า トラบไตที่ต่างฝ่าย
ต่างยึดมั่นในโลกของตัวเองแล้วมองอีกฝ่าย
หนึ่งว่าเป็นผู้ที่หลงผิด กระทำผิด トラบไต

ที่ยังไม่มีการยอมรับการคงอยู่ของอุดมการณ์
และค่านิยมที่ต่างออกไป トラบไต 'สภาวะ
สงคราม' ก็ยังดำรงอยู่ระหว่าง 'พวกเรา'
กับ 'พวกมัน'

ข้อคิดจาก The Loneliness of the Long-Distance Runner พอจะใช้กับเมือง
ไทยบ้างได้ไหม ?

หมายเหตุ

- 1) เลขอ้างอิงที่ไม่มีการระบุชื่อผู้แต่งหมายถึงเลขหน้าของหนังสือ The Loneliness of the Long-Distance Runner ฉบับพิมพ์ปี 1968
- 2) Zweig, *Labour, Life and Poverty* London: Gollancz, 1948. ผลการศึกษาที่นำมาอ้างในหมายเหตุแทนบรรณานุกรมล้วนเป็นผลการศึกษาที่อ้างไว้ใน Atherton, 1979.
- 3) Hoggart, *The Uses of Literacy: Aspects of Working-Class Life with Special Reference to Publications and Entertainments*, London : Chatto and Windus, 1957.
- 4) Fyvel, *The Insecure Offenders*, Penguin, 1961.
- 5) Mays, *Growing Up in the City*, Liverpool University Press, 1954.
- 6) Spinley, *The Deprived and the Privileged: Personality Development in English Society*, London : Routledge and Kegan Paul, 1953.
- 7) Downes, *The Delinquent Solution*, London : Routledge and Kegan Paul, 1966.
- 8) เข้าใจว่าหมายถึง Richard Austin Butler รัฐมนตรีมหาดไทยของอังกฤษสมัยนั้น
- 9) Martin, John, *Juvenile Vandalism: A Study of Its Nature and Prevention*, III. : C. Thomas, 1961 อ้างถึงใน Atherton, 1979 : 103-4.
- 10) ในการทดลองของ Shwarz และ Skolnick กับนายจ้าง ๑๐๐ คน มีเพียงหนึ่งในสี่สิบห้าคนเท่านั้นที่แสดงความยินดีที่จะพิจารณาจ้างคนงานที่เคยเข้าคุกด้วยคดีทำร้ายร่างกายมาก่อน (Cohen, 1966 : 30)

บรรณานุกรม

- Atherton, Stanley, *Alan Sillitoe : A Critical Assessment*, London : W.H. Allen, 1979.
- Becker, Howard, *Outsiders : Studies in the Sociology of Deviance*, N.Y., : Free Press, 1963.
- Cloward and Ohlin, *Delinquency and Opportunity : A Theory of Delinquent Gangs*, Glencoe, Ill., : Free Press, 1961.
- Cohen, A.K., *Delinquent Boys : The Culture of the Gang*, Glencoe, Ill. : Free Press, 1959.
- , *Deviance and Control*, N.J. : Prentice-Hall, 1966.
- Fraser, G.S., *The Modern Writer and His World*, Penguin, 1970.
- Hood and Sparks, *Key Issues in Criminology* London : World University Library, 1970.
- Justin, John, *Prisoner*, Chirstchurch, N.Z., : Whitcombe and Tombs, 1973.
- Lemert, E.M., *Human Deviance, Social Problems and Social Control*, N.J. : Prentice-Hall, 1967.
- Mays, *Delinquency Areas—A Reassessment*.
- Merton, R.K., *Social Theory and Social Structure*, Glencoe, Ill. : Free Press, 1957.
- Miller, W.B., "Lower class culture as a generating of gang delinquency", *Journal of Social Issues*, Vol. 14, 1958, p. 5-19.
- Reasons and Perdue, *The Ideology of Social Problems*, Ca. : Alfred Publishing, 1981.

Rubington and Weinberg (eds), *The Study of Social Problems : Five Perspectives*,
N.Y., : Oxford Uni. Press, 1971.

Schur, E.M., *The Politics of Deviance : Stigma Contests and the Uses of Power*,
N.J., : Prentice-Hall, 1980.

Sillitoe, Alan, *The Loneliness of the Long-Distance Runner*, London : Pan
Books, 1959.

West, D.J., *The Young Offender*, Penguin, 1967.